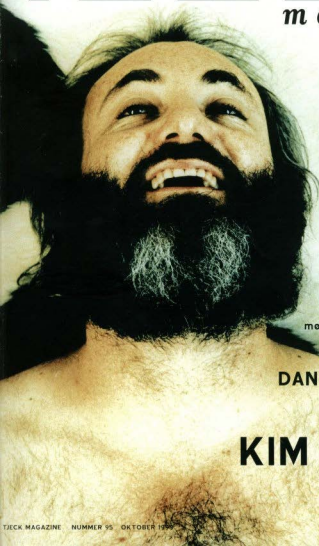

TJECK

magazine

METALLICA

SPACE MODE

SEXFANTASIER

AUSTIN POWERS

STOR KONKURRENCE
med Pet Shop Boys i New York

DANMARKS FREMTID

hvem betaler?

KIM BODNIA

hvad er meningen!

MARLBORO

99 Jeg blotter mig hele tiden.
At se mig på film er som
at kigge gennem et nøglehul
dybt ind i mine følelser.

Bodnia

om Bodnia

Det har på godt og ondt været Kim Bodnias sommer. Han er efter en længere pause tilbage i biografierne med hele to nye film. Nicolas Winding Refns **BLEEDER** og Lasse Spang Olsens i **KINA SPISER DE HUNDE**.

Anmeldelserne har været forrygende, men medaljen fik en bagside, da Ekstra Bladet ryddede forsiden og skreg ud: Kim Bodnia brudt sammen! Endnu engang blev der sat turbo på den evige strøm af rygter om 90'ernes største danske filmhelt.

Da Kim Bodnia endelig tog bladet fra munden, spurgte han, hvad fanden er meningen? TJECK mødte Bodnia og spurgte om det samme.

Det blev til en snak om de dybe dyk ned i rollerne, om behovet for at holde pauser, om rygter, sladder og loqn - og om mødet med det store forbillede, skuespilleren Ole Ernst.

af Thomas Møller foto Lars Brummer

Jeg spørger lidt bredt, hvis du ikke har noget imod det?
- Nej, nej. Du skyder bare løs fra hofsen!
- Hvorfor stiller du overhovedet op til det her interview?

- Ja, hvorfor ikke!
- Fordi jeg har indtryk af, at du ikke har ret meget lyst til at snakke med pressen.

- Nej, det er visse dele af pressen, som jeg ikke har lyst til at tale med.

- Hvad er det for en del af pressen?
- Det er alle sladder-bladene. Og lign-bladene.

Dem bryder jeg mig ikke om.
- Men du er også et meget privat menneske...

- Ja, men jeg tror, at alle mennesker er private. Jeg har i hvert fald - der hvor jeg bor - brug for at få nye tanker, at få nye idéer, at kunne slappe af. Så på den måde har du ret i, at jeg ønsker at være en privat person.

Denne artikels forfatter løb første gang ind i Kim Bodnia for godt tre år siden. Det var i sommeren 1994. En stædig august-eftermiddag på Café Bogart i Århus, hvor der var indkaldt til pressemedie i anledning af den forestående premiere på "Pusher". Bodnia var alt andet end medfælsom. Under det fælles pressemedie var det stort set umuligt at vride et ord ud af ham, og efterfølgende kunne man tage sig først den ene og så den anden ihærdige repræsentant for den jyske filmpresse svejde trin over meget omfattende solo-interviews. Så undrognede droppede stjernen og koncentrerende sig i stedet om filmens instruktør. Det behagelige tydeligvis Bodnia, som - da scenen var slutt - nøjedes med at vinke farvel til den ene repræsentant for pressen, som havde forbigået ham.

Tre år senere har Kim Bodnia indvilget i at stille op til et interview med TJECK. Opplægget lyder ellers ikke alt for lovende: Du må ikke spørge om "Bleeder"! Du må ikke spørge til pressens omtale af Kims nedtur, der i øvrigt er vildt overdrevet! Du må ikke spørge til konflikten mellem Kim og "Bleeder's" instruktør Nicolas Winding Refn! Du skal koncentrere interviewet omkring "I Kina spiser de hunde", og instruktør Lasse Spang Olsen skal sidde ved siden af Kim! Det er præmisserne. Klart og præcist formulere over telefonen af en venlig, men bestemt PR-medarbejder, et par dage før det aftalte møde.

Lasse Spang Olsen ser vi ikke meget til, da dagen endelig oprinder. Et venligt håndtryk og et "hej" - og så er han væk igen. TJECKs fotograf kunne siden berette, at han havde fordrevet venstenden sammen med Lasse Spang, der havde underholdt med anekdoter om, hvordan man sprænger bilen i luften på film, og hvordan man - næsten - drukner en panisk vindskråk Kim Bodnia.

Så det var Bodnia solo. Meget solo. For Kim Bodnia er i det sprokløse hjørne. Han etablerer bogstavelig talt 40 minutters non-stop øjenkontakt med TJECKs udendørs, lytter innersenset til spørgsmålene og svarer beredvilligt på dem alle bortset fra et enkelt.

- Lasse Spang Olsen udhælder for nylig til Politiken, at han ville have dig med i "I Kina spiser de hunde", for du er Danmarks største skuespiller...

- Det var sgu da sødt af ham, Bodnia griner.

- Men er du enig i Lasse Spang Olsens vurdering?
- Jeg måler sgu ikke sigene op i, hvad der er

størst, og hvad der er mindst. Det har jeg aldrig gjort. Ja, jeg gjorde det, dengang jeg var sportsmand. Der handler det jo om at komme først. Det handler om at vinde. Men det er meget anderledes, når man arbejder kreativt. Så skal vi helst spille på samme hold alle sammen. Jeg kører med den teori, at hvis dine modspillere ikke er gode, så bliver du aldrig selv god! Derfor handler det om at gøre alle de kolleger, som du arbejder sammen med, gode. Jeg ser det hele som ét stort samarbejde.

- Hvad er din styrke som skuespiller?
- Jeg tror, at min styrke ligger i koncentrationsevnen. Og en indlevelsesevne. Og evnen til at fokusere. Evnen til ikke at lave for meget på én dag. Altså placere energien i de få minutter jeg har sammen med kameraet.

Fra sport til skuespil

Kim Bodnia er uddannet fra Statens Teaterskole i 1991, og han debuterede samme år på Jomfru Ane Teatret i Aalborg. Det store gennembrud på scenen fik han i årene 1992-95 på Dr. Danse, Islandt andet som Don Juan i Nikolaj Cedarhims "Jagten" og som Patrick Bateman i "American Psycho". Han blev landskendt i sin filmdebut som den grænseagende kammerat i Ole Bornedal's "Nattevagten" og opnåede siden næsten kult-status som gangsteren Frank i Nicolas Winding Refns "Pusher". Bodnia modtog adskillige priser og nomineringer for de to filmroller.

Inden Kim Bodnia kastede sig over skuespillet, var han en fremragende sportsmand. Blåde i 100 meter løb og i længdespring var han et så stort talent, at han fik ophængt udenlandske trænere. De lærte ▶

ham, at gå ind i sig selv, at finde ro, at finde balance, at finde sine egne energier. De lærte ham at eksplosivere i én kampmæssig udladning. Præcis og i næst. Den lære tog han med sig på sin videre ferd til skuespillet.

De eksplosioner, som det kræver at løbe en 100 meter eller springe et længdespring, fyrr Kim Bodnia i dag af på biografernes hvide lærred. Han er foruroligende, når han brænder helt igennem og skræmmer dybt, dybt ned i salens mørke. Han er dansk films desperado nummer et. Med kort lunte og masser af indre damoner. Men først og fremmest med nærvær. Masser af nærvær og troværdighed.

- Hvordan forbereder du dig af en optagelse?
- Nogle gange er det jo sådan, at jeg fandeme ikke ved, hvad det er, jeg laver. Jeg lever mig helt ind i rollen. Jeg bruger hele natten på at planlægge, hvordan jeg vil spille morgendagens scene. Når jeg morgen næste dag står de alle sammen og forklarer, hvordan det skal være, men jeg forsøger bare at holde fast i, hvad jeg planlagde i løbet af natten. Når de så siger værsgo, bryder jeg alle regler og spiller scenen fuldstændig efter mit eget hoved. Og i det øjeblik glæmmer jeg simpelthen alt. Krøllet den af og færdig. Det er en total udladning. Og så er det sået bagfter. Jeg går ud af rummet og tænker, hvad fanden var det egentlig, der skete? De står alle og lugter lidt underligt efter mig. Kameramanden har forsøgt at følge med, så godt han kunne. Og så siger de tak.

- Men så kommer det spil også helt nede fra de aller dybeste lag?

- Fuldstændig. Jeg går ud af rummet, og jeg kan ikke lade lene scene igen. Det er ét take, og så er det videre.

90'ernes store navn

Kim Bodnia er et af de mest markante ansigter i den optur, som dansk film har oplevet i 90'erne. Med

hans navn på plakaten bliver der solgt biografbilletter i stor stil, og dermed har dansk film bevæget sig et godt skridt i retning af amerikanske tilstande.

Men det underlige ved filmstjernen Kim Bodnia er, at han kun sjældent træder ind i rampelyset. Han træder aldrig i ugebladene. Han medvirker konsolvent ikke i quizzer og talk-shows på tv. Han stiller sjældent op til interviews. Og i det hele taget er der lange pauser mellem, han overhovedet er aktuel med noget som helst - en ny film eller et nyt teaterstykke. Alligevel er Bodnia den hotteste.

- Hvorfor er du det store navn i det her år? Hvad er det, du rammer?

- Jeg rammer mig selv, tror jeg. Jeg arbejder med mig selv, og så kommer der et eller andet ud, og folk kan fandeme se og mærke det. Jeg tror, publikum godt kan lide at mærke noget. Følelser er en stor del af det, og jeg er ikke bange for at vise følelser.

- Føler du så, at du indimellem bliver misforstået? Der er jo mange, der gerne vil rudsive dine figurer som studeopgave psykoterapeuter...

- Ja, men jeg viser jo følelser.

- Og dem, der ikke kan se det, miserer de dig?

- Nej, nej. Overhovedet ikke. Tværtimod. Det er helt okay.

- Men vi kommer vel ikke uden om, at du spiller meget på de maskuline karaktertræk?

- Det tænker jeg ikke så meget over. De træk ligger så dybt i mig. Jeg vil snarere sige, at jeg spiller på mine kvindelige sider for at holde de maskuline nede. Derfor er det så interessant for mig at lave de her break-scener, som aldrig er skrevet ind i manuskriptet. Altså scener, hvor ens figur viser følelser i nogle små momenter, for eksempel i øjnene.

- I år i "Pusher" ofslækkede du nogle meget følsomme sider af din figur, Frank. Men dine personers følelses er altid godt taget væk bag en fændens møse pistoler og slå på tæven. Hvorfor?

- Det er jo ikke noget, som jeg selv har valgt. Hvis

man ønsker at beskrive de her mennesker, som render rundt i en voldsverden, så hører alt det ordte med. Det er derfor, at det også gør mest ondt at spille de roller. Jeg oplever jo på min egen krop, hvor ondt det gør, når man handler på den firsirens måde. Jeg kan mærke det. Det her glir fandeme galt mand!

- Ser du dig selv som repræsentant for den pistol-glade generation i dansk film?

- Jeg vil sige, at den pistol-glade generation har en hel lille verden for sig selv, som jeg deltager i. Hvorfor jeg leger med, ved jeg egentlig ikke. Jeg ved ikke, hvad mit mål er. Det må tiden vise. Men personligt ejer jeg ikke en pistol, og jeg kan på intet tidspunkt ejer jeg ikke en pistol, og jeg kan på intet tidspunkt overhovedet gå ind for at bruge våben.

- "I Kina spiser de hunde" er endnu en film, hvor du spiller den oftsumpede rolle, som alligevel rummer dybe følelser. Jeg går ud fra, at du har nok af roller at vælge imellem, men det er dem, som du vælger...

- Himm...

- Er det de figurer, der ligger dit hjerte nærmest?

- Jeg ved det sgu ikke. Det gør jeg faktisk ikke.

Pusher

Allerede i 1996 gav instruktøren bag "Pusher" - Nicolai Winding Refn - denne forklaring på valget af skuespiller til filmens hovedrolle: "Da det kom til stykket, var det jo ikke særligt svært at beslutte. Jeg mødte Bodnia, og så tænkte jeg bare ok, det er han!" For os andre, der så filmen, var valget ligeså indlysende. Kim Bodnia var super-puhneren Frank med en troværdighed, der gør filmen et næsten dokumentarisk prag. Men var Bodnia overrakt over "Pusher's" gennemslagskraft og den status, som han dermed opnåede som skuespiller?

- Nej, egentlig ikke. Det er sjældent, at der er noget, som kommer bag på mig. Da vi lavede "Pusher", var vi helt inde i den film. Den var utrolig levende for os. Så da den kom ud, føltes det bare

99 Når de så siger værsgo, bryder jeg alle regler og spiller scenen fuldstændig efter mit eget hoved. Og i det øjeblik glemmer jeg simpelthen alt. Knalder den af og færdig.

som et helt naturligt forløb. Du ved, når man laver noget, der er så levende, så tænker man ikke så meget på resultatet. Man ser det, følger det og tænker: Nå ja, fint nok! Fint, at den har den status. Det er helt okay for mig.

- Du var faktisk midt i en af dine mange og lange pauser, da du blev hylset til "Pusher"?

- Ja, jeg gik hjem fra Falster og lagde stengulv, jeg var i gang med at bygge mit hus og havde fået en masse idéer til, hvordan jeg ville arbejde fremover. Det var udekklærede arbejdsmetoder på "Pusher", som jeg sagde ja til, jeg stillede den betingelse, at filmen skulle optages kronologisk.

- Hvad opnår du ved at indpule en film kronologisk?

- Det samme som man opnår ved at udføre et hvilket som helst andet stykke arbejde i den rigtige rækkefølge. For eksempel når du bygger et hus, i film handler det om følelser. Følelserne skal bygges ordentligt op, for at de kan virke så ægte som overhovedet muligt. Da vi indpillede "Næstevagten", sprang vi rundt i manuskriptet, og jeg syntes, at det var dødsfærdigt. Så jeg sagde til Nicolas, at "Pusher" skulle indpilles kronologisk, hvis jeg skulle være med. Metoden betyder, at man kan tage nogle energier med sig fra den ene dag og videre til den næste. Man kan tage dem med i sin seng om natten. Man kan dramme lidt om filmen. Næste morgen er man måske dødtæt, men man har stadig følelserne i sig og kan bygge videre på dem.

Sommeren '99

Siden 1996 og "Pusher" har der været stille omkring Kim Bodnia. Men i år blev istiden brudt. Ganske etfærrykkeligt. "Bleeder" fik dansk premiere den 8. august med Bodnia i hovedrollen som den indbrændte Leo, der lider af et aggressivt selvhad. Kritikken var forrygende. "Kim Bodnia spiller, som gjældt det livet", skrev én blandt mange begejstrede anmeldere. Men Bodnia selv var totalt fraværende i

forbindelse med filmens lancering, og allerede den 25. juli havde Ekstra Bladet ryddet forsiden og profilnummeret "Kim Bodnia brudt sammen" med skriftstørrelse XL. "Dansk films macho-helt er gået psykisk ned på rollen som et usympatisk voldeligt svin, der banker livet af sin gravide kæreste", fortalte avisen.

Der gik godt halvanden måned, inden Kim Bodnia tog bladet fra munden. Men da han gjorde det, kunne ingen være i tvivl om, at han var vred. Bodnia har aldrig lagt skjul på de nedture, der er en konsekvens af, at han dykker så dybt ned i sine roller. Men Ekstra Bladet skreg den historie fuldstændig ud af proportion, og hvad værre var, "Bleeder's" PR-chef og instruktør medvirkede i artiklen, men advarede ikke Bodnia om, at den var på vej. Tværtimod kunne han ikke undgå at få den mistanke, at artiklen var et smagløst indslag i den overgearede PR-kampagne, der blev kørt forud for "Bleeder". PR-chef Jon Stephensen har da også indrømmet, at fokuseringen på Kim Bodnias krise næppe har gjort interessen for "Bleeder" mindre. "Det er klart, at den historie ikke skader filmen. Det gør den snarere mere interessant", udtalte han, da tumbulen var på sit højeste.

Men hvorfor kørs det så vidt? En kilde i filmbranchen, som TJECK har talt med og som ønsker at være anonym, fortæller, at instruktør Nicolas Winding Refn har en fantastisk evne til at få sine skuespillere til at leve sig ind i deres roller. Men kilden peger på, at Refn forsømmer at få dem ud af rollerne igen, når optagelserne er slut. Bodnia skulle således ikke være den eneste af de medvirkende, der havde det psykisk hårdt oven på "Bleeder".

Gode et måned efter "Bleeder" fik Lasse Spang Olsens hårdtslående action-komedie "I Kina spiser de hunde" premiere. Her er Kim Bodnia frygtindgydende bantzant som Harald - en rasende tyg, hvis eneste livsfilosofi er, at man laver sine egne regler.

Lasse Spang Olsens udtale kort før premieren om Kim Bodnia: "Han er nok et af de mest professionel-

le mennesker, jeg har mødt, og jeg har ellers mødt en del på de 320 forskellige filmoptagelser, jeg har været involveret i." Siden er instruktøren og stjernen blevet gode venner privat, men begrundelsen var ikke helt nem. Den tidligere stuntman Lasse Spang indrømmer gerne, at han i starten var lidt bange for Bodnia, fordi han virkede så Harald-agtig.

- Hvordan er det at medvirke i en så dybt anarkisk film som "I Kina spiser de hunde"?

Bodnia griner...

- Det er jeg sgu dårlig til! Nej, selvfølgelig er jeg ikke det. Men jeg ser slet ikke filmen på den måde...

- Jeg har læst, at du først opdagede, at det var en komedie, da du så forfilmen. Hvordan kunne det gå så galt?

Bodnia slår op i et stort grin...

- Ja, hvordan kan man læse så forkert? Nej, det er mere rigtigt at sige, at jeg blev mindet om, at det er en komedie, da jeg så forfilmen. Da jeg første gang læste manuskriptet, var jeg usikker på, om jeg havde lyst til at kommentere verden på den måde, jeg var også stærkt i tvivl om, hvorvidt jeg overhovedet kunne lave en komedie. Derfor forklarede jeg Lasse Spang Olsen, at jeg blev nedtæt til at spille rollen med den smerte, som jeg havde i øjnene. Mine øjne var på det tidspunkt fyldt med smerte, og den kunne jeg ikke nå at fjerne på tre uger. Jeg kom direkte fra "Bleeder". Det er noget, som jeg normalt aldrig gør.

- Ja, det er lidt overraskende, at du er ude med to nye film lige efter hinanden...

- Ja, men det har vist sig at være mit held. Det har reddet mig at lave "I Kina spiser de hunde". Ellers tror jeg, at jeg var stoppet med at lave film. Så i dag er jeg lykkelig for den beslutning. Pointen er, at jeg og min smerte fra "Bleeder" med mig over i Kina-filmene, og den er sgu meget passende, for i starten har jeg jo ingenting. Men da min bror så kommer til mig, så kan jeg begynde at læse op for at den ►

smerte, som jeg har gået med, og det var en stor gave for mig personligt at gennemgå den udvikling.

- Var det så smertefuld for dig at indspille "Bleeder"?
-Ja, det var. Det var det!
- Var det smerte værd?
-Næj, det synes jeg ikke.
- Men det er jo en fremragende film...
- Ja, men for mig har det været ak for hårdt.
- Er du vensner med Nicolas Winding Refn?
-Det spørgsmål ønsker jeg ikke at svare på. For hvis jeg gør det, begynder jeg at diskutere med Nicolas gennem pressen - og det ønsker jeg ikke! Det jeg har at sige til ham, skal jeg naturligvis sige til ham personligt.

Lægn og sladder

Kim Bodnia er venlig, da han afstår at svare på spørgsmålet om det eventuelle uenskab mellem ham og Nicolas Winding Refn. Men venligheden er bestemt. Det spørgsmål skal der ikke bories yderligere i. Alligevel får TJECK det indtryk, at vi her er tæt på én af grundene til, at Bodnia stiller op til interview. For trods megen imødekomsthed er det tydeligt, at mødet med pressen ikke bliver ham naturligt. Han tager interviewet alvorligt, ingen tvivl om den sag, ikke én gang er der grund til at betvivle oprigheden i hans svar. De er straght, og de er arlige. Alligevel tager der sig et billede af mand, der føler, at nu kan det være nok. Nu er der skrevet så meget bullshit om ham, fortalt så mange løgne, så så mange rygter i omlejet, at nu er han - selvom det egentlig lygger ham frem - den indenomsne nødt til at træde ind på scenen og få nogle ting sat på plads...

- Hvad gør dig ond i søen?
-Det er der sku mange ting, der gør. Det kommer an på, hvilken dag det er, og hvad humør jeg er i. Men jeg må nok sige, at det er der har været mig hårdst - især på det sidste - det er lægn og sladder.
- Ja, for der går utroligt mange rygter om dig...
-Fandeme gør der så!
- Og det har der efterhånden gjort i mange år...
- Det er ikke bare mange år. Det har der altid gjort. Helt tilbage til min skoledag der går rygter om mig. Det er meget mærkeligt.

-Men hvorfor giver noget udveksling så mange rygter?
Bodnia griner opgivende.
-Jeg ved det ikke. Det er et godt spørgsmål, som jeg ofte stiller mig selv. Det var det samme, den gang jeg dyrkede sport. Der kik masser af rygter om mig. Jeg ved ikke, hvad det er for noget. Jeg ved ikke, hvad det er, der sker.

- Men er det ikke internt?
-Så længe jeg bor dér, hvor jeg bor, så er det okay. Men når jeg indimellem ligesom kommer op til overfladen og ser et eller andet i aviserne eller hører et eller andet, så bliver jeg altså ked af det. Specielt hvis det er indenfor branchen. Der er ting, som man ikke fortæller. Ting, som folk går og snakker om.
- Kan det ikke være sammen med, at du er en spændende person og samtidig et meget privat menneske?
-Og så mener du, at folk bare har lov til at digte løs! Nej, jeg forstår det sku ikke, jeg forstår ikke, at der er nogen, der har lyst til det. Jeg kender ikke processen. Den forbliver en glæde for mig. Men det kan være, at jeg en dag kommer til at spille en lægner og en sladder. Det kunne være interessant. Så finder jeg jo ud af, hvad det er, der foregår inde i hovedet på sådan én. Måske.

Dybt inde i rollerne

Kim Bodnia er på én gang afslappet og intens, som han sidder overfor TJECKs udsendte. Det læst hangende, men alligevel macho-agtig kropssprog minder mest af alt om en knægt i lønmedalderen. Han har forandret sig en del siden "Bleeder" og "I

Kina spiser de hunde". Skægget og håret har fået lov til at gro, ikke så lidt endnu. Han er overraskende lille, når man tager den muskuløse kropslige udstørelse, han præsterer i sine film, i betragtning af, hvad højde. Mega overkrop. Massiv udstørelse. Det er Kim Bodnia, som han læner sig langt ind over bordet og ser den udsendte dybt i øjnene.

- Er du virkelig så langt inde i dine roller, at det ligefrem gør ondt, når du spiller dem?
-Ja, ja. Det er da klart. Det siger sig selv.
- I et større interview, som du gav umiddelbart efter "Fucker", siger du, at spille skuespil for dig er som at være besejret...
- Ja, det er rigtigt.
- Men lærer du så ikke en risiko for at miste dig selv midt i det hele? Tobe din egen personlighed...
-Jo, det gør jeg. Endog en meget stor risiko. Men det allermest ubehagelige er, at jeg får nogle følelser ind i mig, som jeg ikke umiddelbart havde. Det er grimt.

-Hvorfor gør du det så? Hvad er det, du ønsker at nå?
-Jeg tror, det handler om, at jeg har en fight med verden. Jeg har nogle ting, som jeg gerne vil have sagt. Hvad det er, ved jeg endnu ikke. Men jeg er også kun 34 år, så der er god tid. Tid til at finde ud af, hvorfor jeg skildrer de her personer, hvorfor jeg dykker så dybt ned i dem. Der må jo for fanden være en pointe et eller andet sted, og jeg finder den nok en dag.

- Er det fordi, du dykker så dybt ned i rollerne, at du har behov for at holde længe pauser?
-Ja, det er rigtigt.
- For din karriere er præget af, at du skiftes til i rompelyst og skiftes helt borte...
-Ja, det er den.
- Men hvor er du, når du er ude af rompelyst?
-Så lever jeg sku livet. Mine pauser fra skuespillet er simpelthen livsindsprejninger. Det er jo svært at kommentere livet, hvis man kun lever i en filmverden. Eller kun lever i en teaterverden. Så har man ikke rigtig noget at sige til sidst. Så bliver det bare et stort navlepilleri, og det interesserer mig ikke. Passerne er for mig som at blive kaldt ud i marken. Ud at opleve livet og mig selv. Opleve hvordan jeg selv reagerer i forhold til nogle normale dagligdags ting. Opleve hvordan jeg reagerer i forhold til min familie, i forhold til mit barn.
- Du arbejder ikke i de perioder?
-Næj, det gør jeg ikke. Jeg har brugt dem til at bygge hus. Jeg passer min jord. Rejser lidt. Passer hverdagen.

Ole Ernst

-Har du nogle forbereder som skuespiller?
-Jeg havde faktisk en meget sjov oplevelse her forleden dag. Da jeg startede på teater, syntes jeg, at Ole Ernst var en af de største teaterskuespillere, vi havde herhjemme. Hvis der var nogen, der var mand på scenen, så var det ham. Jeg kan huske, at jeg lige var startet som teaterskuespiller, da jeg var inde for at se en forestilling på Avenue Teatret. Det var "Frøken Julie", hvor han spillede Jean. Hold kæft, hvor var han fantastisk. Og så madske jeg ham her forleden dag. Det var helt suverænt...

Bodnia ansigt lyser op i begejstring, mens han fortæller om det tilfældige møde med Ole Ernst.
-Vi mødtes på en træppegang. Jeg stod bare og kiggede på ham, og han stod bare og kiggede på mig. Vi havde aldrig før snakket sammen, men jeg kan jo huske ham lang tilbage. Og så står han lige pludselig foran én. Ham, man så tit her tættest om, at han er en af de stærkeste. Han stod bare og kiggede på mig og tænkte: Nå, der er Kim! Så vi fik os en fed snak. Det var en meget stor oplevelse!

- Du siger, at Ole Ernst er mand på en scene...
- Ja, han er bare så meget mand. Han var helt fantastisk meget mand som Jean i "Frøken Julie". Men selvfølgelig handler stykket også om den her mand,

som skal ordne herde, der ejer stedet - necop for at være mand!

- Og det er en kvindet for dig?
-Jeg synes, at det er en kvindet for alle mennesker, at der er noget, der hedder mand og kvinde. Det er en meget stor fordel, at vi er forskellige.
- Og du er ligesom Ole Ernst meget maskulin i dit påf? -
-Det er jeg da i høj grad. Jeg kan jo ikke rigtig løbe fra, at jeg er en mand. Det stråler jo ud af os.

Rimelig åben

Selvom det er helt æhert, at Kim Bodnia er aktual med to nye film med kun en måneds mellemrum, er han ikke lært træ. Fremtidspåner er der nok af. Han er necop nu i fuld gang med at klippe filmen "Det første tegn", som han både har instrueret og skrevet manuskript til. Den har været undervejs i flere år, men er blevet forsinket af Bodnia's medvirken i "Bleeder" og i "Kina spiser de hunde". Filmen forventes at få premiere til foråret. Og så skal Bodnia snart i gang med at indspille en sønverfilm for børn. Titlen er "Jolly Roger", og filmen handler om kampen mellem det gode og det onde. Det bliver igen med Lasse Spang Olsen som instruktør, og sammen med ham har Bodnia også planer om enten en begyndelse eller en fortsættelse til "I Kina spiser de hunde".

- Hvis vi skæfter helt ind i kassen i dit skuespil, handler det hele så ikke om dine øjne?
-Og, øjnene er det hele, for det er der, kontakten er. Derfor er filmfotografen så vigtig. Han er øjet, og jeg lever alle mine film med den samme fotograf, Morten Søborg. Ham kan jeg slet ikke undvære. Hvis kameraet skal have lov til at smugkigge og vise sine hemmelige sider, så er det afgørende, at kommunikationen mellem spilleren og fotografen fungerer.
- Vær du dine hemmelige sider?
-Ja, hele siden. Jeg bløtter mig hele tiden. At se mig på film er som at ligge gennem et nøglehul dybt ind i mine følelser.
- Du bløtter dig?
-Ja, det synes jeg i høj grad, at jeg gør.
- Det er måske derfor, du har behov for at beskytte dig og dit privatliv uden for arbejdsplads...

-Det har jeg ikke tænkt over, men måske har du ret. At man simpelthen får nok. At man bløtter sig hver anden over det ganske land - i hver eneste biograf - og så må det sku være det!

- Derfor overvejer det mig også, at du så åbent har svaret på alle spørgsmål, jeg troede egentlig, at du var et meget lukket menneske.
- Nej, jeg har aldrig været lukket. Sådan opfatter jeg ikke mig selv.
- Kan du ikke huske, at Levente Billede i sin tid havde dig på forsiden og kaldte dig "den tøse mand" med frise typer?
Bodnia griner...
- Det er rigtigt. Det skrev Levente Billede, mens det var dengang. Det var den periode. Sådan var det bare dengang. Men jeg har nu aldrig lagt skjul på, hvordan jeg har det, og hvad jeg laver. Jeg har faktisk altid været rimelig åben. ■

Kim Bodnia

filmmografi

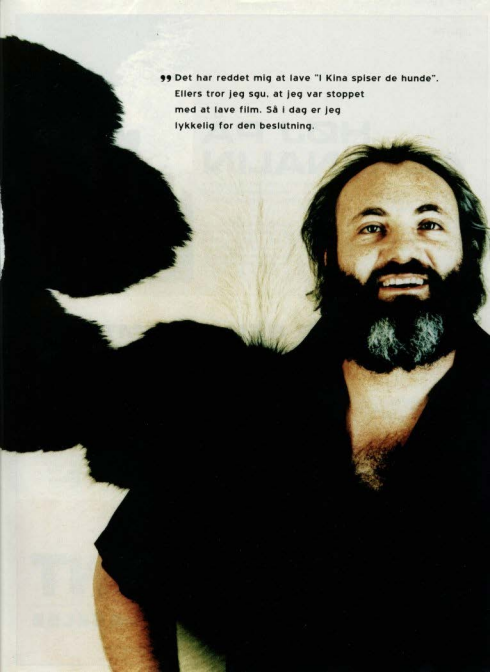
NATTEVAGTEN 1994

PUSHER 1996

DEN SIDSTE VIKING 1996

BLEEDER 1999

I KINA SPISER DE HUNDE 1999

99 Det har reddet mig at lave "I Kina spiser de hunde".
Ellers tror jeg sku. at jeg var stoppet
med at lave film. Så i dag er jeg
lykkelig for den beslutning.